

Валери Иванов

Боязън

Кристално бистър небосвод.
Планетите са сини портокали.
Долита Марс в един живот
с полуразбити идеали...

И ако ли навън петлите кукуригат,
и ако ли някой има среща с цвете –
това е знак – отгоре ни намигат,
приятелски, но тайно – боговете!

* * *

Протягам длани – твоите да стопля,
а ти се дърпаш –
мигновено, хладно...
А мене продължава да ме чопли
докосването помежду ни –
странно...
Боботене. Неразбираем шум.
Не, глух не съм! Напротив!
Чувам как сърцето ми пулсира,
чувам как в нощта щурчето – свири...
А тогава...
бива ли да се страхувам,
щом неприятното,
ненужното –
не чувам?

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11091>]